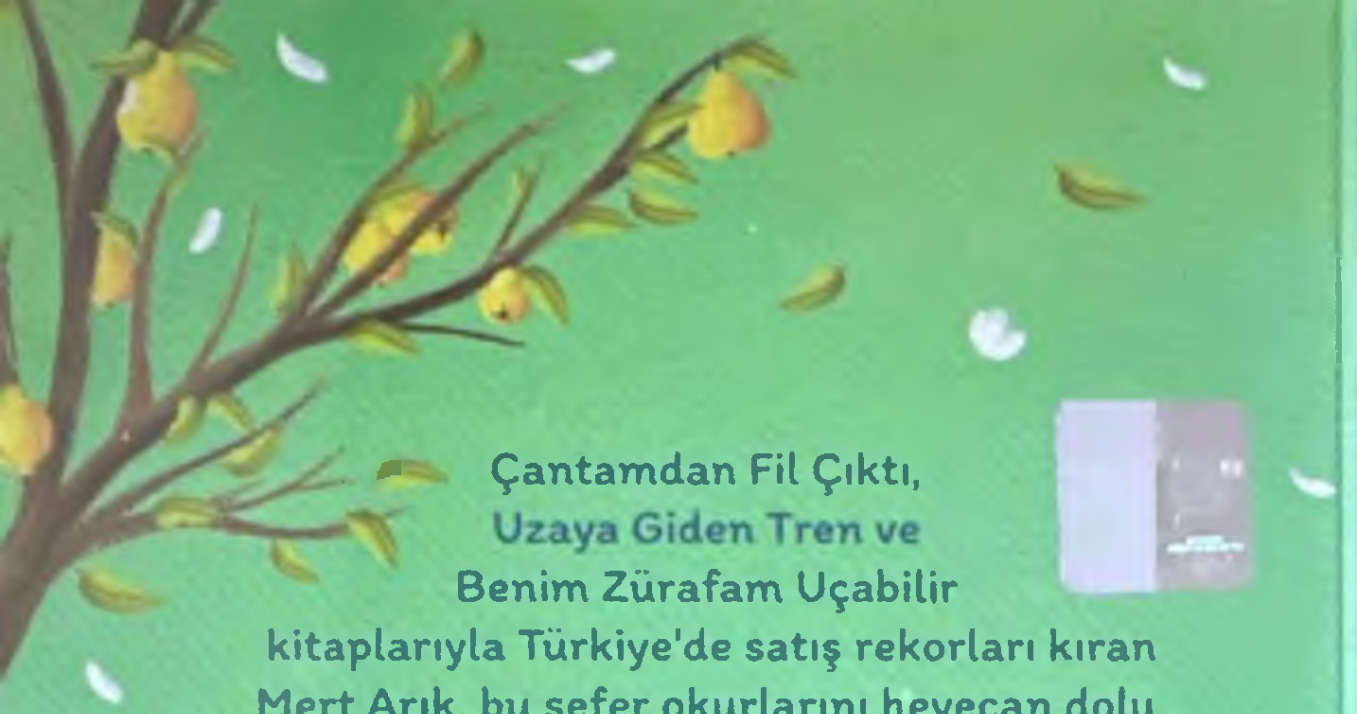
7. Baskı
315 Bin Adet

MERT ARIK

AYVAYI YEDİK MÜZESİ

Resimleyen:
Serdar Turali

Çantamdan Fil Çıktı,
Uzaya Giden Tren ve
Benim Zürafam Uçabilir
kitaplarıyla Türkiye'de satış rekorları kıran
Mert Arık, bu sefer okurlarını heyecan dolu
yepyeni bir maceraya davet ediyor!

Gerçek hayattan ilham alarak yazılmış
MUHTEŞEM bir hikâye!

O sadece bir ayvaydı.
Hayır hayır! O özel bir ayvaydı!
Peki o ayvayı **"özel"** yapan şey neydi?
Bir ayvayla neler yapılabilirdi?

Bir akşam aniden trenle dünya turuna çıkmaya karar veren çılgın bir babaanne... İstasyonda babaannesinden aldığı ayvayla neler yapabileceğini düşünen bir Rüya... Kahramanlarımızın birbirinden ilginç anılarına ve hayal gücünün sınırsız dünyasına doğru yola çıkmaya hazır mısınız?

Haydi gelin! Sizi de
Ayvayı Yedik Müzesi'ne bekliyoruz!

6 yaş 3. Sınıf
7 yaş 4. Sınıf

Hayal Gücü
Macera
Dayanışma

ISBN:978-605-08-4812-0
9 786050 848120

iyi ki kitaplarım var
timascocuk.com
timascocuk
timas_cocuk

iyi ki kitaplarım var...

Tüm değerli mücadeleniz için,
Savaş Özdemir ve
Yalçın Yaman'a

● TİMAŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2024

AYVAYI YEDİK MÜZESİ

Müze Kurucusu	Mert Arık
Müze Müdürü	Savaş Özdemir
Müze Editörü	Yalçın Yaman
Müze Sanatçısı	Serdar Turali
Müze Tasarımcısı	Esra Burak

7. Baskı	Kasım 2024
Uluslararası Seri No	(ISBN) 978-605-08-4812-0

TİMAŞ YAYINLARI

Adres	Bahçelievler Mah. Zübeyde Hanım Cad. No: 8 Üsküdar / İstanbul
Telefon	(0212) 511 24 24
E-posta	timascocuk@timas.com.tr

Baskı ve Cilt	Alfabe Basım
Sertifika No	46012
Adres	İkitelli OSGB Mah. Enkoop 1. Sk. No: 1B/-1 Başakşehir / İstanbul
Tel	(0212) 485 21 25

TİMAŞ YAYINLARI / 5896
Umutlu Kitaplar /31
RAF: 6-10 YAŞ ÖYKÜ/HİKÂYE
KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2023 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketine aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

AYVAYI YEDİK MÜZESİ

MERT ARIK

Resimleyen:
Serdar Turali

timascocuk.com

MERT ARIK

Sıcak bir yaz günü Adana'nın Seyhan ilçesinde kitaplarla dolu bir evde doğdu. Mersin Üniversitesinden mezun oldu. Çocukken hayal ettiği gibi öğretmen oldu. Çocukların hayal kurması için yazmaya başladı. Timaş Çocuk tarafından yayımlanan eserleri kısa sürede satış rekorları kırdı ve büyük beğeni topladı. Özellikle "Çantamdan Fil Çıktı" kitabı, "2023 Yılının En İyi Çocuk Kitabı" ödülünü kazandı. Başarısı sadece kitaplarla sınırlı kalmayan Arık, BluTv'de çizgi film uyarlamaları ve senaryoları ile de adını duyurdu.

Rüya ve Güneş adında iki kızı, yüzlerce öğrencisi, binlerce hayali var. Tren yolculuklarını, mavi-lacivert renklerini ve kütüphane sessizliğini çok seviyor. BİLSEM Okullarında sınıf öğretmeni olarak görev yapıyor. Bir gün tüm dünya çocuklarının keyifle izleyeceği bir animasyon filmi yapmanın hayalini kurarak yaşamaya devam ediyor.

SERDAR TURALİ

Trabzon'da doğdu. Lisansını Karadeniz Teknik Üniversitesinde, yüksek lisansını Yıldız Teknik Üniversitesinde tamamladı. Küçükken evinin demir parmaklıklı pencerelerine oturup kuşları, böcekleri, ağaçları seyretti. Seyrettiklerini hemen kâğıtlara çizdi. O zamandan beri çizmeye devam ediyor. Yazılanları hayal gücüyle birleştiriyor. Hortumu gökyüzüne uzanan fillerle çay içip yıldız toplayan çocukları seyrediyor. Bazen de kuşlarla ve kocaman ejderhalarla sohbet ediyor. Arıları kimin kızdırdığını çok merak ediyor. İlerleyen süreçte bununla ilgili bir araştırma yapmayı hayal ediyor.

Sarıkayalar Kasabası'nda saatler 12.53'ü gösterdiğinde bir tren sesi duyuldu.

Babaannem, tren sesini duyar duymaz heyecanla ayağa fırladı. Gülümseyerek,

- Bakın işte, tren sonunda geldi, dedi.

Bu, yaklaşık bir buçuk saattir beklediğimiz yolcu treniydi. Aslında trenin saat 11 buçukta istasyonda olması gerekiyordu. Fakat yolda yaşanan bir arızadan dolayı geç kalmıştı.

Tren gecikince belki de gelmez diye umutlanmıştım. İçten içe bu duruma sevinmiştim, yüzüme bir gülümseme yayılmıştı. Hatta hayaller kurmaya bile başlamıştım. Hayalimde tren, yanlışlıkla farklı bir raya girerek yolunu kaybediyordu. İstasyona uğramadan yoluna devam ediyordu. Ardından bir anda kanatlanarak gökyüzünde uçuyordu. Ve canım babaannem tren gelmeyince bizimle eve geri dönüyordu.

Ahhh! Ne güzel hayaldi bu... Ama tren gelmişti. Keşke hayallerim gerçek olsaydı da babaannem hiç gitmeseydi.

Tren gelince babaannemi öptüm, kokladım. Ona sıkı sıkı sarıldım.

- Sen... Gerçekten gidiyorsun, dedim.

- Ne sandın kuzu balığım yahu...

Babaannem bana hep "kuzu balığım" derdi. Ayrıca konuşurken sürekli "yahu" demeyi çok severdi.

- Üzülme canım... Bak, ben mutluyum yahu.

Artık ayrılık vaktiydi. Babaannem, uzun bir yolculuğa çıkacaktı. Bu yolculuğa "trenle dünya turu" adını vermişti.

Trenle dünya turu, plan yaparak çıkılmış bir yolculuk değildi.

Babaannem maceraya bir sonbahar akşamı salçalı makarna yerken **"Trenle neden dünya turu yapmıyorum yahu!"** diyerek başlamıştı. Annem, babam ve kardeşim şaşkın şaşkın babaanneme bakıp durmuştu.

DÜNYA TURU MU?
NEREDEN ÇIKMIŞTI ŞİMDİ BU?

Babaannem sanki bakkala gofret almaya gider gibi trenle dünyayı gezmekten bahsediyordu; neymiş efendim:

Trenle tüm dünyayı gezmek mümkünmüş.

Tren sesi onu her zaman heyecanlandırırmış.

Bu yolculuk, hayatının en önemli projesi olabilirmiş.

Ahh! Keşke şu an bir trende olsaymış.

Mış mış da mış mış, miş miş de miş miş...

O an ben de **"Ahh! Hayır! Sakın babaanne! Bir yere gitme lütfen!"** deyip duruyordum.

Başta bunun sadece bir hayal olduğunu düşünmüştük. Belki de öyle olmasını umduğumuz için... Babaannemin uzak ülkelere gitmesini istemiyorduk. Hem ne işi vardı Madagaskar'da? Ne yapacaktı Tokyo'da?

Babam, babaannemin hayallerinin peşinden gideceğini çok iyi biliyordu.

- Görün bakın! Benim de adım Mert ise ne yapar ne eder, o tura çıkar, diyordu.

Annem, babaannemin böyle bir tura cesaret edemeyeceğini düşünüyordu.

- O kadar da değil. Tamam, her şeyi anladık da trenle dünya turu da neymiş? Ay olacak şey mi bu yaşta? Daha neler göreceğiz? Yok yok, zannetmiyorum.

Ama annemin bilmediği bir şey vardı. Babaannem oldukça kararlıydı. Trenle dünya turu yapma-

yı kafasına koymuştu. Ve o, kafasına koyduğu her şeyi yapabilecek kadar gözü pek biriydi.

Ertesi sabah erkenden istasyona gitmiş, ilk tren için cam kenarından bir bilet kestirmişti. Babaannemin ilk hedefi Avrupa ülkelerine gitmekti. Sonra Balkan topraklarına geçecekti. Sonra da sırasıyla tüm kıtaları birer birer gezecekti.

Turun plansız olması babaannemi çok heyecanlandırıyordu.

- Gittiğim ülkede rastgele bir trene binip bir şehri gezebilirim. **BO-DOS-LA-MA** bir yolculuk! Bu harika olacak!

Hiç planda olmayan ülkeleri, kentleri, kasabaları, köyleri görmek istiyordu. Tren rayları üzerinde giderken karşısına neler çıkacak merak ediyordu.

- Haritada bile bulamayacağım yerlere gideceğim. Bu çok heyecan verici...

Şaka maka yola çıkıyordu işte. Bir süre kasabamızda olmayacaktı. Belki yedi ay, belki yedi yıl... Ne zaman döneceği henüz belli değildi. Bu belirsizlikten ötürü kafam karışıktı. Şüphesiz babaannemi çok özleyecektim.

Babaannem, tam trene binmek için giderken durdu:

- Aaaa! Eyvahlar olsun! Az daha unutuyordum yahu, diyerek hızla bavulunu açtı. Telaşla bir şeyler aramaya koyuldu.

Bavulunda neler yoktu ki? İğne iplikler, rengârenk mendiller, TV kumandaları, kaşıklar, çikolatalar, sakızlar, kavanozlar, turşular, leblebiler, kitaplar, kalemler, not defterleri, etiketler, kedi mamaları... Yok yoktu. Bir bavula dünyaları sığdırmıştı.

Bir süre bir şeyler aradıktan sonra sevinçle, **"Hah! İşte buldum yahu!"** diyerek bavulundan kocaman bir ayva çıkardı. Gülümseyerek ayvayı bana uzattı.

- Bu ayva, sana verebileceğim çok **özel bir hediye** canım kızım, dedi.

- AYVA MI?

Evet, sapsarı bir ayvaydı. Enteresandı. Babaanneme merakla bakıyordum. Bir ayvayla ne yapabilirdim ki? Onu yıkadıktan sonra hapur hupur

yiyebilirdim. Hepsi bu kadardı. Kaldı ki ben, öyle ayva delisi biri de değildim.

Bu da neydi ki şimdi?

Babaannem acaba ne planlamıştı? Yolculuğa çıkmadan önce ayva hediye etmesi epey tuhaftı. Biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

- Babaanne, bu sadece bir ayva, dedim. Ne yapayım ben bunu?

Babaannem gülümseyince iki yanağında beliren gamzeleriyle bana baktı.

- Hımmm... Evet biliyorum; ama bu sadece bir ayva değil kızım, dedi. O... Şey... Hımmm... O aslında birçok şey olabilir yahu.

- Bir ayvayla ne yapabilirim ki babaanne? Allah aşkına! Ne olabilir?

- Her şey yapabilirsin! Bunu sen bulabilirsin. Ona sadece biraz daha iyi bakmalısın. İstersen bir düşün bakalım. Mesela...

Tam o esnada istasyon şefi, yolculara "Hareket saatimiz gelmiştir. Yolcular, lütfen trene..." der gibi düdüğünü bir kez daha gümbürtüyle öttürdü.

Tren artık kalkış için hazırdı. Yolcular yakınlarıyla vedalaşıyordu. Kavuşanlar, sarılanlar, ayrılanlar, gülümseyenler, koşanlar, el sallayanlar... İstasyonda iğne atsan yere düşmez bir kalabalık vardı.

Babaannem, **"Haydi, yolcudur Abbas, bağlasan durmaz."** diyerek önce babamla vedalaştı. Sonra bana tekrar sıkı sıkı sarıldı. Kulağıma "Ayvaya iyi bak kuzu balığım..." diye mırıldandı. Trene binerken **"Hoşça kalıın!"** diyerek göz kırptı. Gidene kadar pencereden bize neşeyle el salladı. Ve tren gitti...

İşte, hepsi bu kadardı.

Babaannemin dünya turuna çıkacağına tren gözden kaybolana kadar hiç inanmamıştım. Açıkçası bunun bir şaka olduğunu düşünmüştüm. Bir kamera şakası...

Bir insan 57 yaşında, tek başına trenle dünya turuna nasıl gidebilirdi?

Gitmişti işte!

Yıllardır birlikte oyunlar oynadığımız, şarkılar söylediğimiz, kitaplar okuduğumuz, yemekler yaptığımız, çiçekler topladığımız, dans ettiğimiz ve sarılarak uyuduğumuz babaannem artık çok uzaklara gitmişti.

İnanılır gibi değildi. Her gece masallar anlatan benim dünyalar tatlısı babaannem bir trene atlayıp Sarıkayalar Kasabası'ndan uzaklaşmıştı.

Tren giderken elimdeki ayvaya baktım. Ayvayı ellerimle sıkı sıkı sardım. Babaannem giderken bana sadece **"çok özel"** dediği bu ayvayı bırakmıştı.

Bir ayva ne kadar özel olabilirdi? Bir ayvayı özel yapan şey ne olabilirdi?

Düşünüp duruyordum. Bir yandan da elimdeki ayvayı inceliyordum.

Acaba bu ayva konuşuyor muydu? Yoksa kanatlanıp pır pır uçuyor muydu?

Ne konuşuyordu ne de pır pır diye uçuyordu. Anladığım kadarıyla **hokuus pokuus** bir sihir falan da yapamıyordu.

Bildiğimiz, sıradan bir ayvaydı işte!

Markette, manavda veya pazarda aynısından 73 tane daha bulabileceğiniz bir ayva!

Peki onu **"özel"** yapan şey neydi? Diğer ayvalardan farkı ne olabilirdi?

Aslında babaannemin bana bir ayvayı sebepsiz yere vermeyeceğini biliyordum. Hele hele böyle heyecan dolu bir yolculuğa çıkmadan önce... Dediği gibi "özel" bir ayva verdiyse mutlaka bir sebebi vardı. Düşündüğü, hayal ettiği, tasarladığı bir şeyler olmalıydı.

Ahh! Keşke tren biraz daha bekleseydi. Ne olurdu ki sanki? Belki babaannem o sırada ayvayla neler yapabileceğimi söylerdi. Ben de hemen yapmaya başlardım. Ama istasyon şefi düdüğü **"Düüüüüüt..."** diye çalınca babaannem de hemen trene binmek zorunda kalmıştı.

Belki de bilerek ne yapabileceğimi söylememişti. Evet, evet; doğru ya... O, ödev vermeyi seven bir öğretmendi. Ayvayla neler yapabileceğimi benim bulmamı istiyordu. Böylesi çok daha anlamlıydı.

Babaannem torunlarıyla bu tarz oyunlar oynamayı severdi. Yedi yıl önce öğretmenlikten emekli olmuştu ama mesleğine sanki devam ediyordu. Kasabamızda herkesin öğretmeni gibiydi. Onun

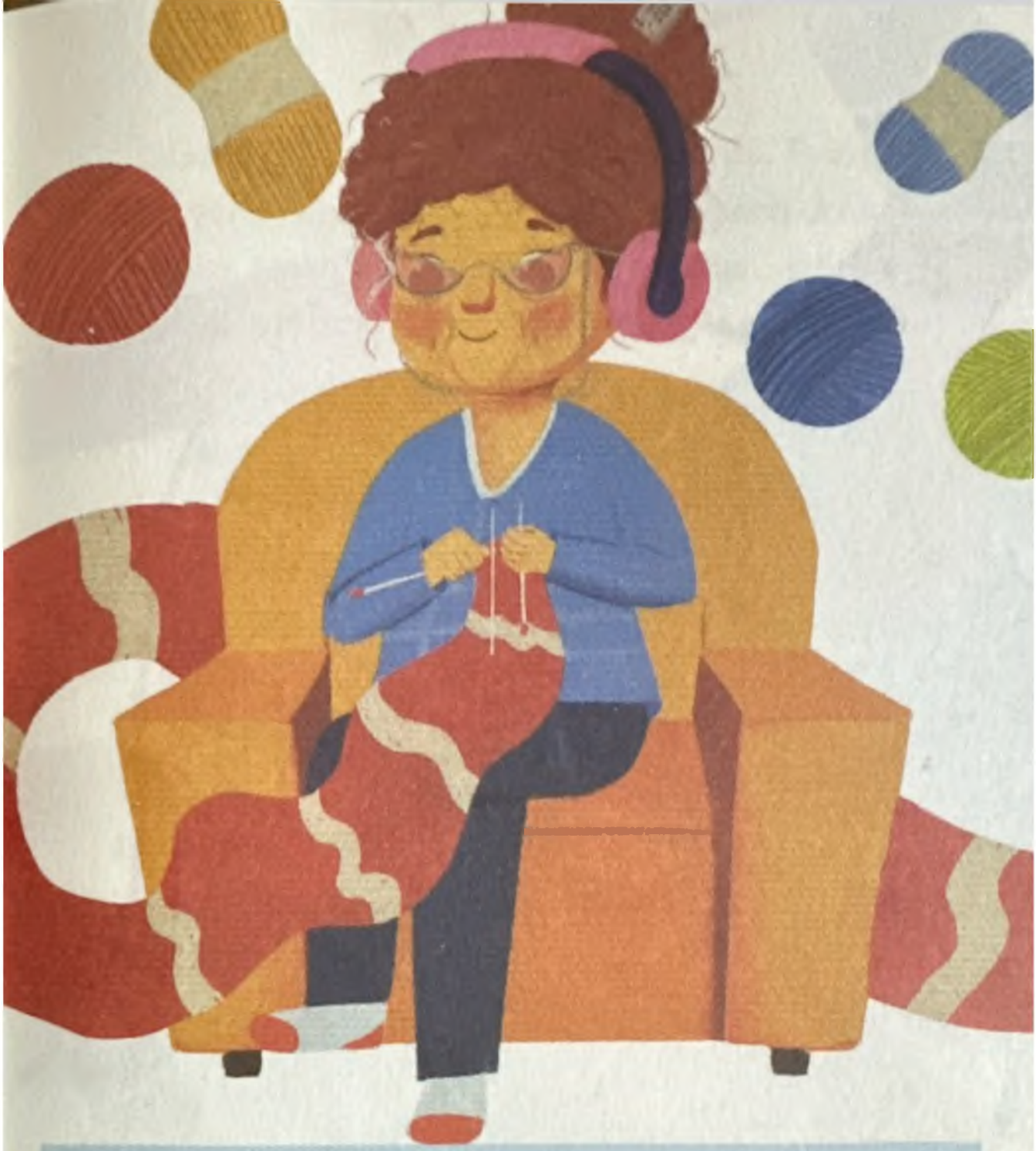

hiç boş durduğunu hatırlamıyordum. Bitmek bilmeyen enerjisiyle her daim kafasında bir şeyler döner dururdu. Bir projeyi bitirir, diğerine başlardı. Neler mi yapardı? Mesela bize sürekli ilginç bilmeceler sorardı. Bazen günlerce uğraşıp gizemli bir bulmaca hazırlardı. Bol şamatalı kukla oyunları oynatırdı. Adını bile duymadığımız bol tantanalı enstrümanlar çalardı. Tasarladığı ilginç yapboz oyunları vardı. Kasabadaki çocuklara eğlenceli bir şekilde satranç öğretirdi.

Babaannemin yetenekleri saymakla bitmezdi, on parmağında on marifetti. Kulağa çok hoş gelen tekerlemeler yazardı. Sarıkayalar'da tüm çocuklar onun tekerlemelerini okumaya bayılırdı. Sadece çocuklar değil; öğretmenler, anne ve babalar da bu tekerlemelerdeki kıvrak zekâya, kelime oyunlarına, söyleyişlere hayran kalırdı.

Babaannemle eğlence dolu oyunlar oynar, maceradan maceraya koşardık. Onunla maceralarımız sadece bunlarla da sınırlı değildi. O, hayatımda gördüğüm en eğlenceli, en farklı, en ilginç, en renkli, en çılgın kadındı.

Öyle güzel anılarımız var ki...

Soğuk bir kış günü birdenbire örgü örme hastalığına yakalandığını hatırlıyorum. Gece gündüz hiç durmadan örgü örüyordu. Ağaçlara, çiçeklere, köpeklere, kedilere, kuşlara... Kapılara, mandallara, masalara, heykellere, arabalara, koltuklara, kitaplara, çamaşır makinelerine...

Gördüğü her şey için örgü örüyordu. Evimizin her yerini yünlerle, iplerle, şişlerle, tığlarla doldurmuştu. Neler örmemişti ki? Kazaklar, elbiseler, çantalar, eldivenler, bereler, atkılar, çoraplar, patikler, saç bandanaları, tokalar...

Neler yapmamıştı ki? Filler, zürafalar, gergedanlar, timsahlar, ahtapotlar, aslanlar, kaplanlar, kirpiler, mirketler...

Elindeki tığları göstererek "BIRAKSALAR TÜÜÜM DÜNYAYI YENİ BAŞTAN ÖRERİM." demişti. Yüreğinde bitmek bilmeyen bir örgü sevgisi gövermişti.

Babaannem işte böyle bir zamanda kardeşime ördüğü ejderhalı bir kazakla "Yılın En İyi Kazağı" ödülünü almıştı. Tasarım harikası kazağın her yerinden alevler çıkıyordu. Ödül akşamında ailecek kırmızı bir halıda yürümüştük. Ödül konuşmasına "Açılın bakalım... Ben bir kazak kraliçesiyim!" diye başlamıştı. Sanki bir rüyada gibiydik! Babaannemi herkes ayakta alkışlamıştı. Onunla hepimiz gurur duyuyorduk. Ördüğü kazak nice babaanneye ilham olmuştu.

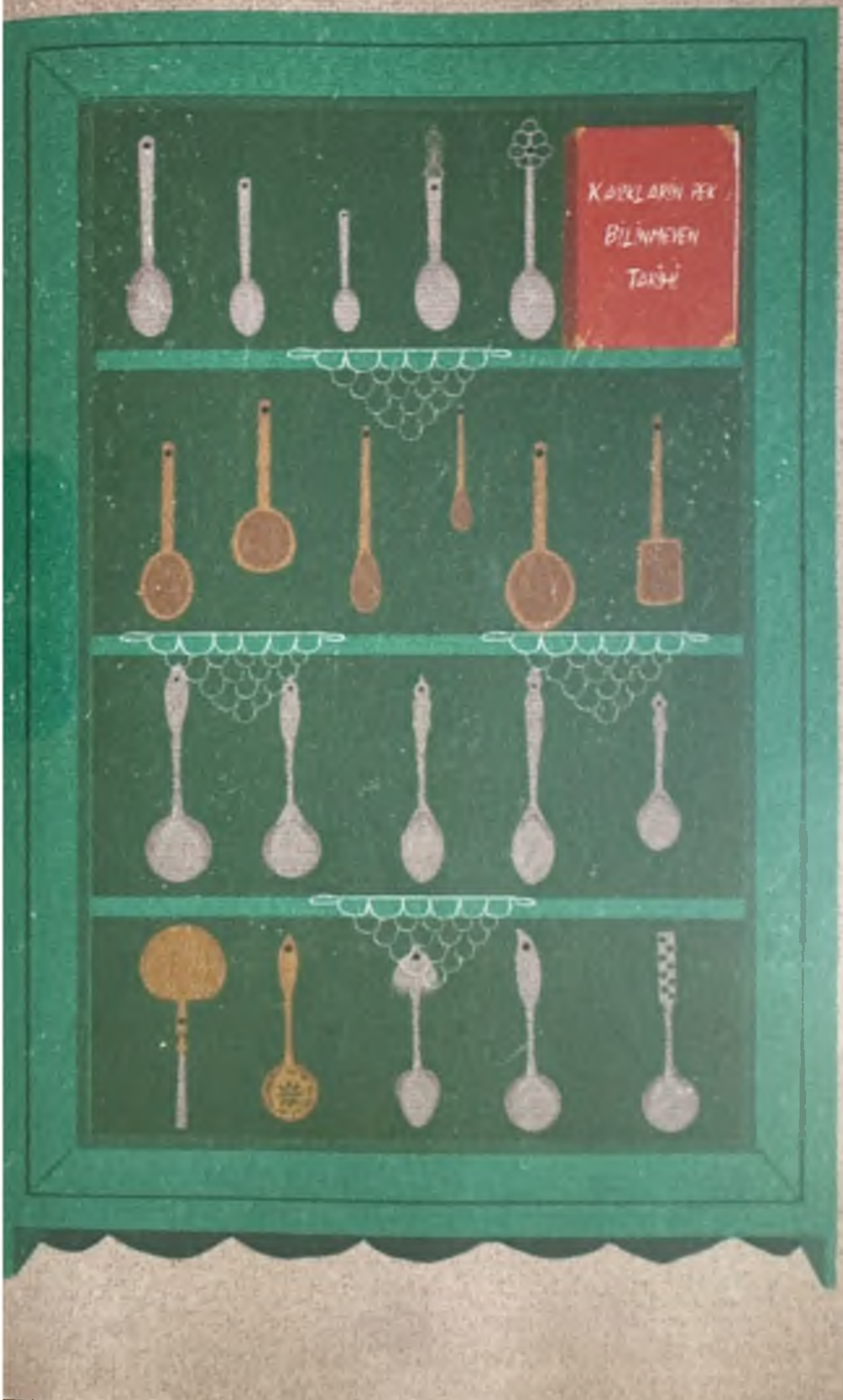

Yine bir gün haber bültenlerinde "Ulusal Uzay Konseyi" tarafından "Uzaya göndermek için gönüllü astronot arıyoruz!" çağrısı yapılınca babaannem çok heyecanlanmıştı. Ansiklopedileri taramış, kitaplar okumuş, belgeseller izlemiş, spora başlamış, kısa sürede dokuz kilo zayıflayarak âdeta on yaş gençleşmişti. Günlerce uzayla ilgili hazırlıklar yaptıktan sonra astronot olmak için konseye başvurmuştu.

Onun en büyük hayali bir gün Mars'a yerleşmekti. "Ben, Kızıl Gezegen'de olmalıyım." diyerek hayalini bana fısıldamıştı. Neden fısıldadığını bilmiyordum. Fısıldayarak sır verir gibi söyleyince kendimi biraz ayrıcalıklı hissederdim. Babaannem bunu hep yapardı. Normal bir ses tonuyla konuşurken bir anda **"yerin kulağı var"** der gibi fısıldayarak konuşmaya geçerdi. Böyle anlarda sohbetin sadece ikimiz arasında olduğunu, bana bir sır verdiğini hissederdim. Böylece sohbet oldukça keyifli bir hâle bürünürdü. Kızıl Gezegen'de susuz tarım sistemi kuracağını, gezegenler arası ticari bir filoyla dünyaya domates ihraç edeceğini de yine fısıltıyla öğrenmiştim. Babaannem gezegenlerin domates kraliçesi olmak istiyordu.

Dahası babaannemin gözü gibi baktığı çok ilginç koleksiyonları vardı. Çoğu zaman bu koleksiyonlara ben bile bir anlam veremezdim.

Bir insan neden kaşık biriktirirdi ki? Aklım havsalam almıyordu. Evimizin her yeri çeşit çeşit kaşıklarla doluydu. Olur olmadık bir yerde, biriyle sohbet esnasında aniden fısıldayarak "Ben, dünyanın en büyük kaşık koleksiyoneriyim yahu!" di-

KAŞIKLARIN AZ
BİLİNMEYEN
TARİHİ

ye övünürdü. O anlarda "Babaanne, kaşığın sırası mıydı şimdi?" dememek için kendimi zor tutardım.

SAMİ KAŞIK NE ALAKAYDI?

Babaannem aylarca uğraşıp *"Kaşıkların Pek Bilinmeyen Tarihi"* adlı bir kitap bile yazmıştı. Evin içerisinde kitap yazarken "Ben... Kaşıklar Kraliçesi... Kaşıkları araştırarak yaşamak istiyorum!" diye heyecanla sloganlar atardı.

Hemen hemen bütün yayınevlerine kitabını yayınlamaları için göndermişti. Tuğla kalınlığındaki 488 sayfalık kitabı ilk başta hiçbir yayınevi basmak istememişti. Her gün bir yayınevinden olumsuz yanıt alıyordu. Öyle ki "Bugün acaba hangi yayınevi olumsuz yanıt gönderecek?" diye kardeşimle iddiaya bile giriyorduk.

Yayınevlerinin böyle bir kitabı basmak istememelerini elbette anlıyordum. Kaşıkların tarihini, babaannem dışında kim merak ederdi ki? Elbette hiç kimse... Ayrıca kaşıkların nasıl bir tarihi olabilirdi? Bazen böyle düşüncelere dalar, babaannemin yaptığı işlere akıl sır erdiremezdim.

Üstelik babaannem sadece yazmakla da yetinmezdi. Yazdıklarını test etmek için kitabından

bazı bölümleri herkese okurdu. Mahalle bakkalımız Üzeyir amca, 19. yüzyıl kaşıkları hakkında her şeyi biliyordu. İrfan amcam kaşıkların tarihiyle ilgili saatlerce sohbet edebiliyordu. Komşumuz Nermin teyze günümüz kaşık ustalarını tarihsel bir perspektifle yorumlayabiliyordu. Mahalle muhtarımız Belma Hanım, babaannemin kitabını o kadar çok dinlemişti ki artık kendini bir "Kaşıkolog" olarak görüyordu.

Babaannemin neden kaşıkların pek bilinmeyen tarihini anlatmak için bu kadar emek harcadığını anlamamıştım. Ta ki yazdığı kitabı okuyana dek...

Ona göre kaşıkları anlamayan biri hiçbir şeyi anlayamazdı. İnsanlık tarihi kaşıkların tarihiyle başlardı. Ve satır aralarında **"Önemli olan ne anlattığın değil, nasıl anlattığındır."** diye fısıldıyordu. Asıl sır buymuş! Bu sırra kim erişirse artık her şey çorap söküğü gibi gelirmiş.

Bu arada, az daha unutuyordum. Babaannem aynı zamanda bir TV kumandası koleksiyoneriydi. Evimizin her yerinde TV kumandaları bulunurdu. Çeşit çeşit TV kumandalarından bahsediyorum. Sesli komutlu, oyun konsollu, ilginç tuşlu, ışıklı,

alarmlı, renkli, saatli, zilli ve tarihî kumandalar... Babaannem elektronik marketlerde, bit pazarında veya internette bulduğu irili ufaklı kumandaları özenle alır, hepsine gözü gibi bakar, hiçbirine toz kondurmazdı.

Bir keresinde ulusal bir gazetede TV kumandaları üzerine röportaj bile vermişti. Babaannem böyle anlarda her zaman iddialı konuşmayı seven bir kadındı. Yaptıklarını abartmaya da bayılırdı. Röportajında epey iddialı bir şekilde **"Ben dünyanın en büyük TV kumandası koleksiyoneriyim."** diyordu. Bu ilginç bilgi gerçekten doğru muydu? Gazeteci, gözlerini fal taşı gibi açmış, az önce duyduklarını sorguluyordu.

Bence doğruydu. Dünyada kaç tane TV kumandası koleksiyoneri vardır ki? Ben bir tane olduğunu düşünüyordum. Bu kişi de ancak benim çılgın babaannem olabilirdi.

Sanırım babaannemin ne kadar ilginç biri olduğunu artık anlamışsınızdır.

Babamla eve dönerken düşündüğüm tek bir şey vardı: **Bir ayvayla ne yapabilirdim ki?**

Babam, aslında babaannemin birbirinden ilginç oyunlarına alışıktı. Annesinin, dünya turuna giderken torununa ayva hediye etmiş olmasını pek şaşırtıcı bulmuyordu.

"Ne var ki bunda?" diyordu. **"Elbette sana bir ayva hediye edecekti."**

Ömrü, babaannemin çılgınlıklarına, bitmek bilmeyen tuhaflıklarına, türlü maceralarına şahit olmakla geçmiş.

Bir ayva neydi ki?

Mesela liseye hazırlık deneme sınavlarında babamı sonuncu olması için hazırlamıştı. Babam aylarca test kitaplarıyla boğuşmuş, bütün soruları

yanlış cevaplamak için üstün bir gayret ortaya koymuş, özel dersler bile almıştı.

Babaannem, oğlunu **"Yanlış yapmadan doğruları bulamazsın evladım!"** diyerek motive etmişti.

"Önce hata yapmayı öğrenebilirsin! Herkesin hata yapmaya korktuğu bir yerde, sen yanlış yaparak da doğrulara ulaşabilirsin."

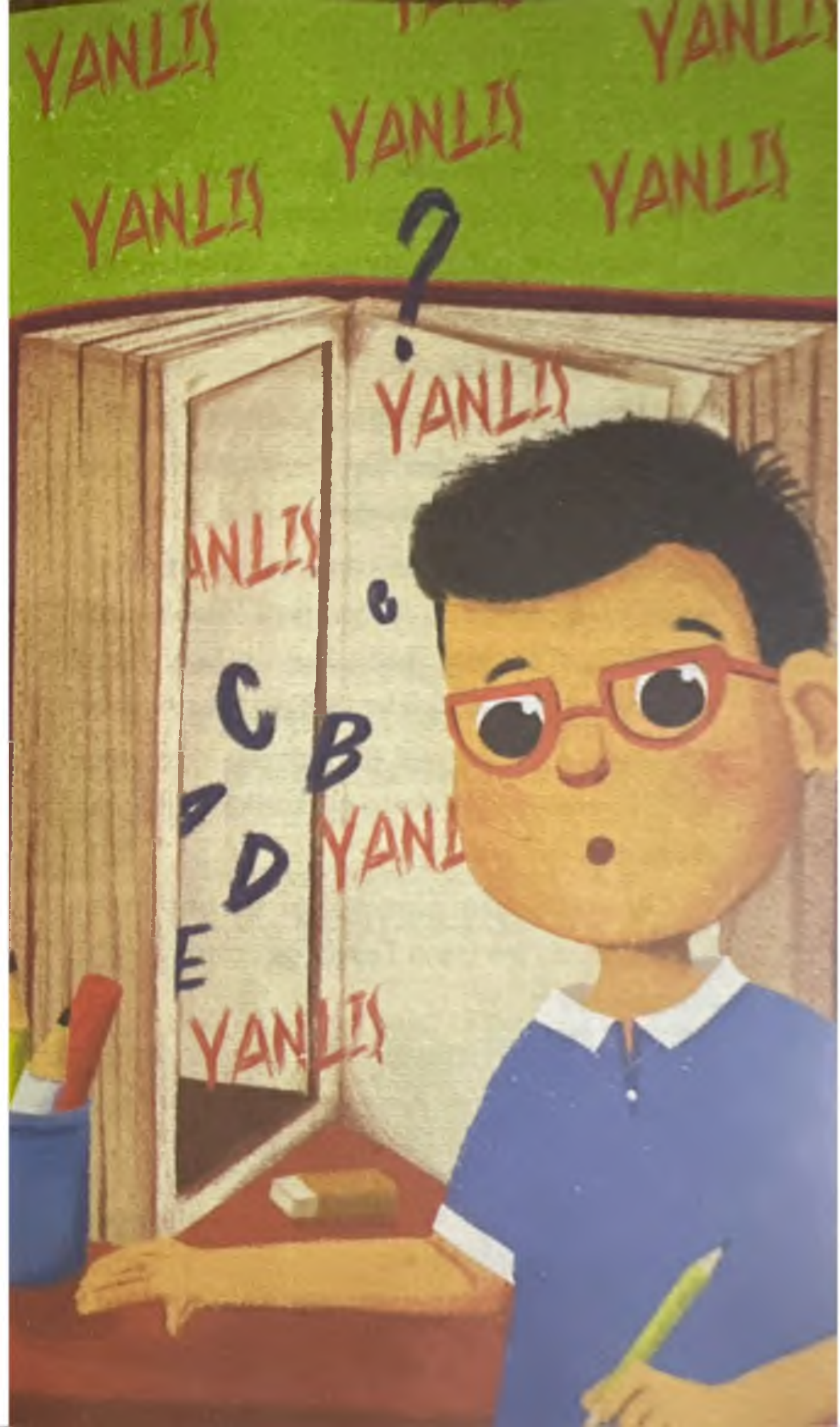
Babam aylarca soruları yanlış yapmak için ter dökmüştü. Deneme sınavlarında yanlışlıkla bir soruyu bile doğru yapmaktan çekinmişti. Bu kaygısından dolayı gece gündüz ders çalışmıştı.

Gerçek sınav günü geldiğinde ise hemen hemen bütün soruları doğru yanıtlayarak istediği liseye girmeye hak kazanmıştı.

Babam, annesinin bu aşırı ilginç eğitim sistemini "Yanlış yapmak için o kadar çaba sarf etmiştim ki artık doğruları bulmak benim için çok kolaydı." diyerek özetliyordu.

Bir işin nasıl yapılamayacağını öğrenmek, o işi en iyi şekilde yapmak için bir yöntem olabilirdi.

Babaannemin bu tarz çılgınlıklarını en iyi babam biliyordu. Ama o da yardım çağrılarıma

YANLIS
YANLIS
YANLIS
YANLIS
YANLIS
YANLIS
?
YANLIS
C
B
D
E
YANLIS

cevap vermiyordu. Bu ayvanın sırrını sadece benim bulabileceğimi söylüyordu.

- Armut piş, ağzıma düş olmaz! Çaba gösterilmeyen hiçbir başarı, başarı değildir.

Babaannemle olan anılarımı yoklarsam belki bir şeylere ulaşabileceğimi tüyo verir gibi kulağıma fısıldamayı da ihmal etmiyordu.

Babam gittikçe babaanneme benziyordu. Fısıldama özelliği babama da geçmişti. Arabada ikimizden başka kimse yoktu. Buna rağmen sanki biri duyacakmış gibi fısıldamaya devam ediyordu:

- Şunu asla unutma! Bir bulmaca çözer gibi kafa yormalısın. Harekete geçmelisin. Annemin en sevdiği şey budur yahu.

Çözümü kendim bulmalıydım. Bir başkasının bulacağı çözüm bana fayda getirmeyecekti. Anlaşılmıştı.

Buna rağmen istasyondan eve gelir gelmez mutfağa koştum ve heyecanla ayvayı anneme gösterdim. Bu sefer umudum oydu.

- Anne! Baak!

Annem gülümseyerek,

- Aa, bir ayva, dedi. Yemekten sonra ye tatlım! Hadi, şimdi çabuk ellerini yıka! Yemek neredeyse hazır!

Annem ayvayı hiç umursamamış, yemek hazırlamaya devam etmişti. Ona göre elimdeki sadece bir ayvaydı. Sıradan, yemekten sonra yenebilecek basit bir ayva!

Elbette öyle olmadığını biliyordum.

O basit bir ayva değildi!

Herkese, "O özel bir ayvaaa!" diye avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum.

"NEDEN ANLAMIYORSUNUZ?"

Ellerimi yıkamaya giderken kardeşim Güneş'i gördüm.

Güneş'in ayvayı görünce ağzı sulanmıştı.

- Ooo, ayvaa! **BA-YI-LI-RIM!** Ekşi ekşi yiyelim hadi.

Bir anda elimdeki ayvayı kaptı. Tam ayvayı **HAAAART** diye ısıracaktı ki gelişmiş reflekslerim sayesinde kardeşimin elinden ayvayı aldım.

- Aklından bile geçirme! Onu bana babaannem verdi. Yiyemeyiz!

- Hadi ya... Bilmiyordum. Yemeyip de ne yapacaksın ki? Alt tarafı bir ayva o! Ayvalar da afiyetle yenir işte.

Belki de kardeşim haklıydı. Alt tarafı bir ayvaydı o... Yapmam gereken de ayvayı **HAAAART** diye bir güzel ısırmaktı.

Güneş, gülümseyerek konuştu:

- Abla... Babaannemin dünya turuna çıktığına hâlâ inanamıyorum. Bu, sence de çok çılgınca değil mi?

Annem ve Güneş **"trenle dünya turu"** fikrinin sadece bir heves olduğunu düşünüyor-

du. Suya yazı yazmak gibi... Kim bir akşam salçalı makarna yerken trenle dünya turu yapmaya karar verirdi ki? Babaannemin muhtemelen birkaç gün sonra ilk trenle kasabaya geri döneceğine inanıyorlardı. Bu yüzden onu uğurlamaya bile gelmemişlerdi.

Aslında pek haksız da sayılmazlardı. Babaannemin bir hevesle başlayıp sonra vazgeçtiği bazı çılgın projeleri olmuştu. Mesela yaklaşık iki sene önce bir sabah uyanıp birdenbire sakızcı olmaya karar verişi bunlardan biri...

Babaannem bu sefer **"Evet ya! Ben bu dünyaya sakız üretmek için gelmiş olmalıyım!"** diyordu. Hayatının gerçek anlamını sakızlarda bulduğunu söylüyordu.

"Nasıl oldu da şimdiye kadar sakız satmadım." diye hayıflanıyordu. Onun artık büyük bir hayali vardı.

"Dünyanın en ilginç sakızlarını satacağım. Göreceksiniz! Dünyaya cakkıdı cakkıdı sakız çiğneteceğim."

İlk etapta soğanlı, domatesli, sarımsaklı, maydanozlu, patatesli, turplu, ıspanaklı sakızlar üretmeye karar vermişti. Sonra üretimini patlıcanlı, havuçlu, lahanalı, kabaklı, pırasalı, kerevizli, tarçınlı, enginarlı, helvalı, zeytinli, acılı ve asla patlamayan sakızlarla genişletmeyi hedefliyordu. Bir sonraki hayali dünyanın en iyi sakız şeflerini, sakız gurmelerini ve sakızologlarını kasabamıza getirmekti.

- Neden kasabamızda dillere destan bir Sakız Festivali düzenlemiyoruz ki? Sarıkayalar'ı bir Sakız Turizmi Merkezi yapabiliriz, diyerek kasabamız için büyük bir hedef koymuştu.

Bu sakız festivalinin planlamasını bile hazırlamıştı.

Neler yoktu ki bu festivalde?

En yüksek sesle sakız patlatma yarışması, sakızla ilginç balonlar şişirme yarışması, sakız oyunları, sakız akrobasileri, sakız uçurtmaları, sakız dili ve edebiyatı, cakkıdı cakkıdı spor müsabakaları, pat patlı balon söyleşileri, sakıza bilimsel yaklaşım panelleri, sakız konserleri...

ÇAKKIDI ÇAKKIDI

SAKIZ HATIRASI

Bu arada babamın da desteğiyle kasabada küçük bir dükkân açılmıştı. İşler açıkçası iyiydi. Civar kasabalardan da CAKKIDI CAKKIDI Dükkânı'nı duyan herkes geliyordu. Özellikle babaannemin favorisi olan sarımsak soslu bergamotlu sakız aromasının tadı oldukça beğeniliyordu.

Babaannem etkili reklam gücüyle herkesi sakız çiğnemeye yönlendirmişti. Kasabada yediden yetmişe herkes sakız çiğniyordu. Okulda, pazarda, sokakta... Sakız çiğnemeyen insan yok gibiydi. Ülkenin her yerinden insanlar sakız dükkânına âdeta akın ediyordu. Sakız satan dükkânlar, mantar gibi çoğalmıştı.

Babaannem kısa sürede ülkenin en meşhur sakızcılarından biri olmuştu. Kendisine bu sefer **"Sakız Kraliçesi"** diyordu. Onu gören herkes fotoğraf çekiyordu. CAKKIDI CAKKIDI Dükkânı'nın sosyal medya hesapları herkes tarafından takip ediliyordu. Sakız dükkânından yapılan paylaşımlar sosyal medyada beğeni rekorları kırıyordu. Böyle olunca fırsattan yararlanmak isteyen birçok youtuber dükkânlarımızı ziyaret ediyordu. Gazeteciler, haber bültenleri bu sefer Sakız Kraliçesi'ni konuşuyordu.

Sakız Kraliçesi ile 11 Saat

Ülkede Sakız Fırtınası Estiren Kadın

Çiğnediklerinize İnanamayacaksınız!

Jüpiter Aromalı Sakız Gerçek mi?

Uzayda Çiğnenen Sakız: Cakkıdı Cakkıdı

Bu Sakız Bambaşka Sakız!

"Cakkıdı Cakkıdı" Neden Bu Kadar Popüler Oldu?

Sakızlara Fısıldayan Kadına 7 Soru

Sakızlar cakkıdı cakkıdı çiğneniyor, koca koca balonlar şişiriliyor, o balonlar patır patır patlatılıyordu.

Babaannem birçok şehirden sipariş üstüne sipariş alıyor, her geçen gün kârına kâr katıyor ve markasını hızla büyütüyordu.

Bu işten o kadar çok para kazanmaya başlamıştı ki artık evimiz para sayma makineleriyle dolmuştu. Çoğu zaman para saymaya zaman yetmiyordu. Evin her yerinde paralar havada uçuşuyordu.

Sabah akşam her yerde Cakkıdı Cakkıdı sakız reklamları dönüyordu. İnsanlar sanki bir salgına

tutulmuş gibi sakız çiğniyordu. Her şey bir rüya gibi güzeldi.

Ta ki bir sabah uyanana dek...

Babaannem, bir sabah kahvaltısında hepimize fısıldayarak "Yeter! Sıkıldım. Artık sakızcı olmak istemiyorum çocuklar." dedi. "Kendimi artık bir sakız kraliçesi olarak görmüyorum. Bu kadar cakkıdı yeter! **Dükkânları KAPATIYORUZ!**"

Babam, duyduklarına inanamamış olacak ki o esnada içtiği çayı havaya püskürtmüş ve sandalyeden tepetaklak yere düşmüştü.

- Neee? Kapatıyor muyuz? Ama nasıl?

Hepimiz bu karar karşısında şoke olmuştuk. Yüzlerce çalışanı, inanılmaz paralar kazandıran onlarca sakız üretim atölyesi, her geçen gün büyüyen ve saygı gören bir markası vardı. Sakızcılıkta bilinen tüm ezberleri bozmuştu. Tırnaklarıyla kazıya kazıya başarı merdivenlerini tırmanmıştı. Cakkıdı Cakkıdı sakızlarının artık dünyaya açılabileceği konuşuluyordu. Kanada, İngiltere, İsviçre, Japonya ve dünyanın birçok ülkesinden sakızcılar babaannemle görüşmek için kasabamıza kadar geliyordu. Hatta kasabamız artık **SARIKAYALAR** yerine **SAKIZCILAR** olarak anılmaya başlamıştı.

Ama babaannem çok sıkılmıştı. Bütün işi bırakmak için tek gerekçesi de buydu! Her şeyi elinin tersiyle itiyordu.

- Artık sakız üretmek için bir heyecan duymuyorum. O kadar!

Heyecan duymadığı işi de yapmak istemiyordu. Bu onun hayattaki en önemli prensibiydi. Bütün dükkânlarını bir süre sonra bir iş insanına satmıştı. Sakız işi de böylelikle tarihe karışmıştı.

Babaannem için dünya turu fikri sadece bir heves miydi yoksa gerçek bir hedef miydi?

Sakız işinden vazgeçtiği gibi çılgın dünya turundan da vazgeçer miydi?

İlk trenle kasabaya geri döner miydi?

Bilmiyordum. Kafam çok karışıktı. Bu soruları ancak zamanla cevaplayabilecektik. Düşündüğüm tek bir şey vardı.

Bir sakızla dünyaya kendini konuşturan bir babaannem vardı. İlk trenle apar topar dünya turuna başlayan da oydu. Hiçbir şey için beklememişti. Hemen harekete geçmişti.

Benim ödevim hazırdı. Peki ben bir ayvayla ne yapabilirdim?

Ben neyi bekliyordum? Artık ben de harekete geçmeliydim.

Ucu bucağı olmayan bir labirentteymişim gibi günlerdir dolaşıp duruyordum. Ayvayla neler yapabilirim diye sürekli düşünemezdim. Babam da harekete geçmemi fısıldamıştı. Zaman geçiyordu. Artık bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Ve yaptım.

Ne yaptım?

Ayvayı afiyetle yedim!

"Neeeee?" dediğinizi duyar gibiyim.

NASIL YANİİİİİİİ?

Durun. Biraz sakin olun. Her şeyi anlatacağım.

Evet, aklıma gelen ilk şeyi yaptım ve ayvayı hapur hupur yedim. Ohh mis! Babaannem olsaydı eminim o da aynısını yapardı. Ayvayı yemeseydim eğer çürüyecekti. Çürümüş bir ayvayla hiçbir şey yapamazdım. O ayvanın yenilmesi gerekiyordu.

Doğrusu ayvanın tadı, bildiğimiz ayvalar gibiydi. Farklı bir tat beklemiyordum zaten. Onu özel yapan şey tadı değildi. Onu özel yapan şey babaannemdi. Babaannemin yolculuğa çıkmadan önce ayvayı bana vermiş olmasıydı. Onu diğer ayvalardan farklı yapan şey buydu.

Ayvayı yedikten sonra çekirdeklerini çöpe atamazdım. Ayvadan geriye kalan tek şey onlardı. Çekirdekleri küçük bir kâğıda sarıp yanımda taşımaya başladım.

Gittiğim her yere çekirdeklerini de götürecektim.

Okulda çarpım tablosunu ezberlerken...

Lunaparkta çarpışan arabalara binerken...

Sokakta arkadaşlarımla oyunlar oynarken...

Markette mor lahana alırken...

Kütüphanede ders çalışırken...

Artık gittiğim her yerde ayva çekirdeklerini yanımda taşıyordum. Ayva çekirdeklerinin yanımda olması arayışıma devam etmemi sağlıyordu. **"Bir ayvayla neler yapabilirim?"** sorusuna verecek daha bir sürü cevabım olacaktı. Bunu tüm kalbimle hissedebiliyordum.

Bir süre sonra ayva çekirdeklerini daha kolay taşımanın da bir yolunu buldum.

Ayva çekirdekleri kolyesi yaptım.

O günden sonra ayva çekirdekleri kolyemle dolaştım.

Babaannemi biraz büyülemek istiyordum. Bu arada da onunla olan anılarımızı gece gündüz düşünmeye devam ediyordum. Babam anılarımızdan bir ipucu yakalayabileceğimi fısıldamıştı. Bu nedenle geçirdiğimiz zaman dilimlerini düşünüyordum. Babaannem yolculuğa çıkınca geriye sadece anılarımız kalmıştı. Ben de onlara sıkı sıkı sarılmıştım.

İşte yine böyle düşünceler içerisinde olduğum bir sabah, aklıma babaannemin fısıldadığı o büyük sır geldi.

Babaannem **"Önemli olan nasıl anlattığın..."** demişti.

"Ne anlatırsan anlat. Ne anlattığın pek önemli değildir. Bir kaşığı öyle anlatırsın ki herkes pür-dikkat seni dinler."

"Kaşıkların Pek Bilinmeyen Tarihi" kitabında altını çizdiğim yerlerden biriydi.

Evet ya! Benim de insanlara anlatmam gerekiyordu. İnsanlardan yardım isteyebilirdim. Ve bunu öyle etkileyici bir şekilde yapmalıydım ki herkes bu oyuna katılmalıydı.

"Bir ayvayla neler yapabilirim?" sorusuna binlerce insanla birlikte cevap arayabilirdik. Tüm sıradan ayvaları sıra dışı ayva yapabilirdik. Bunun için sadece biraz hayal gücüne ihtiyacımız vardı.

Aklıma harika bir plan gelmişti. Hemen koşarak babamın yanına gittim.

Cakkıdı Cakkıdı sosyal medya hesaplarının şifresi babamdaydı. Hesapları kullanarak insanlardan yardım isteyecektim.

Babam, bir mektup yazarsam onu paylaşabileceğini söyledi. Hemen kâğıt kalemi alıp bir mektup yazdım:

Merhaba,

Ben, Rüya.

"Cakkıdı Cakkıdı" sakızlarının mucidi babaannem trenle uzuuuun bir dünya turuna çıktı. Bu tura çıkmadan önce bana "özel" bir ayva hediye etti. Ayva özel falan değildi aslında. Sıradan, bildiğimiz bir ayvaydı. Onu sıra dışı yapacak olan bizlerdik.

Günlerce "Acaba bu ayvayla neler yapabilirim?" diye düşündüm durdum. Doluya koydum almadı, boşa koydum dolmadı. Sonra işin içinden çıkamadım. Ben de bir sabah afiyetle ayvayı yedim. "Afiyet olsun." dediğinizi duyar gibiyim. Teşekkür ederim.

Sonra o ayvanın çekirdekleriyle bir kolye yaptım. Sonra "Daha neler neler yapabilirim?" diye düşünürken babaannemin kulağıma fısıldadığı büyük bir sır aklıma geldi.

"Bir ayvayla neler yapılabilir?" sorusuna herkesle birlikte cevap aramaya karar verdim.

Bunun için ailemin de desteğiyle kasabamızda bir "Ayvayı Yedik Müzesi" açtık. Tüm dünyaya bir ayvayla neler yapılabilir göstermek istiyorum. Gelen her ayva çekirdeğiniz ve hayalleriniz bu müzede sergilenecek.

Şimdilik müzede sadece benim ayva çekirdeklerim var. Müzeyi açalı bir hafta oldu. Henüz hiç kimse müzemizi ziyaret etmedi. Ama olsun, ben sesimi duyacağınıza inanıyorum.

Siz de bu müzede yer almak ister misiniz?

"Bir ayvayla neler yapılabilir?" sorusuna vereceğiniz cevaplarınızı bir kâğıda yazıp bize gönderebilir misiniz?

Lütfen bunu yaparken ayva çekirdeklerinizi de göndermeyi ihmal etmeyin. Ayvayı gerçekten hapur hupur yediğinizden emin olmak istiyoruz. Hupur hapur da yiyebilirsiniz. Müzemize bekliyoruz. Hoşça kalın.

Rüya

Adres: Sarıkayalar Kasabası,
Ayvayı Yedik Müzesi.
Telefon: 01 1940 01

Paylaşım bir saat içerisinde 133 beğeni aldı. İki saat sonra bu 298 beğeniye çıktı. 543, 889 beğeni derken...

AYVAY! YEDİK MÜZESİ

543.889 kişi beğendi.

"Merhaba,

Ben Rüya.

"Cakkıdı Cakkıdı" sakızlarının mucidi babaannem trenle uzun bir dünya turuna çıktı. Bu tura çıkmadan önce bana "özel" bir ayva ....

Bir süre sonra herkes paylaştı. Binlerce insan beğenmeye başlamıştı.

Herkes bir çocuğun başlattığı "Ayvayı Yedik Müzesi" için bir anda âdeta seferber olmuştu.

Ünlü bir piyanist müzede konser verebileceğini söylüyordu. "Ayva Konserleri" harika bir fikirdi. "Dokuzuncu Ayvayı Yedik Senfonisi" yapılabilirdi.

Bir yazar "Ayvayı Yedik Müzesi" kitabını yazarak hikâyemizi binlerce insana anlatabileceğini açıklıyordu. Bir ayva, bir kitabın yazılmasını sağlayabilirdi. Bir kitap yüz binlerce okuyucuya ulaşabilirdi.

Ünlü bir şef, müzemizde özel bir ayva yemeği pişireceğini söylüyordu. Damak çatlatan bir lezzet fevkalade olabilirdi.

Bir öğretmen, öğrencileriyle yaptığı "Ayvayı Yedik" etkinliklerini müzeye göndermişti.

Bir yönetmen, müzenin hikâyesini oldukça etkileyici bulduğu için "Ayvayı Yedik Belgeseli" çekecekti.

Fenomenler, youtuberlar, köşe yazarları, şairler, sanatçılar, sporcular, öğretmenler, bilim insanları...

Kısacası herkes Ayvayı Yedik Müzesi'ni konuşuyordu.

İnsanlar hikâyemize bayılmıştı. Babaannemin sırrı gerçekten işe yaramıştı.

Babaannem haklıydı. Önemli olan "nasıl" anlattığımızdı...

AYVAYI YEDİK MÜZESİ HERKESİ HAREKETE GEÇİRMİŞTİ!

Müzeye gittiğimde gördüklerime inanamadım. İnsanlar ayva çekirdeklerini bırakmak için müze

önünde uzuuuuun bir sıra oluşturmuştu. Herkes elinde ayvayla bekliyordu. Duyan koşa koşa müzeye gelmişti.

Üstelik yüzlerce insan müzemize kargo göndermeye başlamıştı. Babamın telefonuna sürekli kargo şirketlerinden mesajlar geliyordu. Dünyanın her yerinden kargolar müzemizde sergilenmek için yola çıkmıştı.

"Bir ayvayla neler yapılabilir?" sorusuna herkes bir cevap vermek istiyordu.

Babam, müze önündeki kalabalığı görünce hemen imdadıma yetişti. Cakkıdı Cakkıdı sakız

dükkânından dolayı biraz tecrübeliydi. Kalabalığı yönlendirmesi pek zor olmadı. İnsanlarla çok güzel iletişim kuruyordu.

Müze rutinimiz de kısa süre sonra oluşmuştu. Müzeye giren herkes ayvayı bir güzel yiyor, çekirdeklerini müzeye bırakıyor ve ayvayla neler yapılabileceğine dair kısa bir not yazıyordu.

"Ayvalı bir pasta şahane olur!"

"Ayva kebabı yapmaya ne dersiniz?"

"Ayvalı parfüm sıkmak ister misiniz?"

"Ayvalı leblebi dükkânı açabiliriz."

"Ayva kabuğu çayı içmek istiyorum."

"Ellerime bir ayva kremi sürsem hiç fena olmazdı."

"Ben bir ayva resmi çizdim."

"Ayva kokulu sabunlar üretilebilir."

"Ayvalar da okula gitsin!"

"Ayvalı bir tişört tasarlamak istiyorum."

"Ayvalarla ilgili bir animasyon filmi çekebiliriz."

"Ayva suyu içmek istemez misiniz?"

Neler yoktu ki artık müzede?

Ayva suyu, kompostosu, sakızı, çayı, keki, reçeli, kurabiyesi, tatlısı, turşusu, dondurması, pastası, dolması, salatası, tavası, kebabı, yemekleri...

"Bir ayvayla neler yapılabilir?" sorusuna binlerce insan cevap vermeye başlamıştı.

"AYVAYI YEDIK MÜZESI" kısa sürede ziyaretçi akınına uğramaya başlamıştı. Yerli ve yabancı turistler sırf müzeyi gezmek için kasabamızı ziyaret ediyordu.

Ayva magnetleri, anahtarlıkları, takıları, kitap ayraçları, etiketleri, mumları, kartpostalları, tişörtleri, şapkaları, posterleri, ayakkabıları kapış kapış satılıyordu. Kasabamızda **"Ayva Hediyelikleri"** satan esnafın yüzü epey gülüyordu.

Babaannemin sakız festivali hayalinden ilham alarak kasabamızda bir "Ayvayı Yedik Festivali" bile düzenlemiştik. Festival bitiminde binlerce insan hep bir ağızdan "Ayva Çiçek Açmış" türküsünü söylemişti.

Bu arada Ulusal Uzay Konseyi, uzaya gidecek kişiyi de belirlemişti. Bu, babaannem olmamıştı ama seçilen astronot, uzaya ayva götürerek müzemize destek olacağını açıklamıştı.

Evet, bir ayvayla uzaya da gidebiliriz.

Bir ayvayla neler yapılabilir sorusuna verebileceğimiz artık binlerce cevabımız vardı.

2 yıl sonra..

İşte günler, aylar, yıllar böyle ayvalarla geçti. Müzemizi açalı yaklaşık 2 yıl olmuştu. İşler tıkır tıkır yolundaydı.

Cıvıl cıvıl bir bahar sabahı; kızıl saçlı, kahverengi gözlü, kısa boylu, her bir parmağında rengârenk yüzükler olan sırt çantalı bir kadın müzeden içeri girdi.

Neşeyle hepimize el sallayarak **"Heyyyoooo! Merhaba çocuklar yahu!"** dedi. "Ben geldim kuzu balıklarıı!"

Yok artık!

Hepimiz donmuştuk! Gözlerimize inanamıyorduk! Aman Allah'ım! Bu gerçek miydi? Bu... Bu... Bu, babaannemdi.

Babam, annem, kardeşim... Hepimiz sevinçle koşarak babaanneme sarıldık.

BABAANNE!

Canım babaannem kasabaya dönmüştü.

- Afrika'da geçen hafta maymunlar beni kovaladı. Herkes bana kahkahalarla güldü. Bu bahaneyle dünya turuma kısa bir ara verdim. Sizleri çoook özledim yahu.

İki yılda yaklaşık 43 ülkeyi trenle karış karış gezmişti. Anlatacak bir sürü hikâye biriktirmişti. Maymunlar tarafından kovalanınca bulduğu ilk uçakla kasabaya geri dönmesi gerektiğini düşünmüştü.

Işıl ışıl parlayan gözleri müzemizin üzerindeydi.

- Tek kelimeyle **MUHTEŞEM!** Demek bir Ayvayı Yedik Müzesi açtınız ha... Vay canına! BA-YIL-DIM!

Babaannem müzedeki her bir detayı büyük bir merakla inceliyor, ayva çekirdeklerinin yanlarına bırakılan notları teker teker okuyordu.

- Vaaaaay, her yer ayva çekirdeği! Her yerde fikirler uçuşuyor. İnanılmaz yahu! Bunlar ne harikulade hayaller öyle... Baş döndürücü!

Büyülenmişti. Onu böyle heyecanlı görünce içim kıpır kıpır olmuştu. Ne de olsa babaannemi heyecanlandırmak öyle kolay değildi. Müzeden çıkıp koşmak istiyordum. Sanırım başarmıştım.

- YA-ŞA-SIN! Babaannemi heyecanlandırdım. Yaşasınnnn!

Müzeye gelen her ziyaretçinin bir not bırakması gerekiyordu. Bir ayvayla neler yapılabilir sorusuna binlerce insan cevap vermişti. Annem, hemen bir ayvayı babaanneme uzattı. Artık sıra ondaydı. Bakalım ne yazacaktı?

Babaannem önce ayvayı bir güzel yedi. Çekirdeklerini bir kenara koyup çantasından turuncu bir kalem çıkardı.

Ve küçük bir kâğıda yazmaya başladı:

"Haydi hazırlanın... Bildiğim harika bir yer var! Müzedeki yüz binlerce ayva çekirdeğini toprağa ekmeye gidiyoruz!"

"AYVAYI YEDİK MÜZESİ" artık dünyanın her yerinde! Eğer bir gün sen de bir ayva yersen... O ayva çekirdeklerini toprağa ekerek AYVAYI YEDİK MÜZESİ'ne bir ağaç kazandırabilirsin.

Peki ya sence bir ayvayla neler yapılabilir?

Ektiğin ayva çekirdeklerini ve cevabını **#AyvayıYedikMüzesi** etiketiyle paylaşabilirsin.

